

PLYŠÁKOKALYPSA

The book cover features a woman in a panda costume as the central figure. She has dramatic, dark eye makeup and red streaks resembling blood on her face. Her hands are clasped over her chest. In the background, a large, brown teddy bear is visible, looking upwards. The overall tone is dark and horror-themed.

CARLTON
MELICK III

AUTOR
STRAŠIDELNĚ
VAGINY

Carcosa

Plyšákokalypsa

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Carlton Mellick III

Plyšákokalypsa – e-kniha

Copyright © Carlton Mellick III, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**CARLTON
MELICK III**

PLYŠÁKOKALYPSA

Carcosa
Kroměříž, 2020

Copyright © Carlton Mellick III, 2013

Published by arrangement with the author

Překlad (translation) © Milan Žáček, 2020

Obálka (jacket illustration) © Ed Mironiuk

Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Josef Žáček

Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2020

ISBN 978-80-88243-26-7 tištěná kniha

ISBN 978-80-88243-32-8 ePub

ISBN 978-80-88243-34-2 Mobi

ISBN 978-80-88243-33-5 PDF

AUTOROVA POZNÁMKA

Dal jsem si za úkol napsat titulní povídku pro svou novou sbírku. Titulní povídka je hlavní text takové knihy, text, který celou knihu ukotví. Má to být ten nejlepší, nejdelší a nejpoutavější příběh na jejích stránkách – něco, kvůli čemu si stojí za to knihu koupit bez ohledu na všechno ostatní. A ze všeho nejdůležitější je, aby tato povídka měla ten nejlepší název, protože podle ní je pojmenovaná celá kniha. Titulní povídka sbírku povznese, nebo potopí – a název titulní povídky obvykle určí, jestli se bude vůbec prodávat.

Když sbírku sestavuju, titulní povídku vždycky píšu až na konec. Musí to být povídka, která knize nasadí korunu a přidá do ní prvky, které podle mě chybí ostatním povídkám. Prakticky vzato nejdřív rozhodnu, jak by se sbírka měla jmenovat, a na tom potom vystavím tenhle hlavní příběh.

Název mé třetí sbírky povídek byl výsledkem několikahodinového, ne-li několikadenního brainstormingu. Titul, který mě nakonec zaujal a nepustil, byl *Plyšákokalypsa*. Připadal mi dokonalý. Pak už jsem jen potřeboval přetavit tento název do povídky a sbírka by byla hotová.

S tím byl však problém: já povídky pořádně psát neumím. Zeptejte se každého, kdo mě zná. Zeptejte se

Jeffa Burka, který si mě neustále dobírá, když řeknu, že se chystám napsat povídku. „Jo, tak tomu uvěřím, až ji uvidím,“ říká vždycky.

Víte, moje potíže spočívá v tomhle: pokud se mi to, co píšu, líbí, nechci, aby to skončilo. Proto z mých povídek často vznikají novely a z novel romány. Ovšem dochází k tomu jen tehdy, když se mi nějaký nápad opravdu líbí. A mně se moje nápady samozřejmě líbí skoro vždycky. Proč byste se měli obtěžovat něco psát, když se vám nelíbí základní nápad?

Plyšákokalypsa byl přesně takový případ. Nápad se mi líbil natolik, že jsem v psaní nedokázal skončit tam, kde jsem to měl původně v plánu. Takže nevznikla povídka. A tenhle text je ve skutečnosti příliš dlouhý i na to, aby se dal považovat za novelu. Psaní jsem si jednoduše užíval tak silně, že jsem je nedokázal ukončit. Výsledkem je skoro až epický příběh zasazený do apokalyptického světa, který obývají násilnické inteligentní hračky.

Pokud někdy něco vyhladí lidstvo, je docela dobře možné, že to budou hračky. Hračky jsou úžasné. Vždycky jsem si představoval, jaké by to bylo, kdyby všechny moje hračky obžily. Buď by to byla zábava a něco kouzelného, nebo naopak totální hrůza. Tahle kniha rozvíjí tu druhou možnost, a to hned v apokalyptickém měřítku. Nakonec z toho vznikla jedna z nejznepokojivějších věcí, jaké jsem kdy napsal, zvláště ke konci.

– Carlton Mellick III, 15/12/2012 16:07

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Doktor z Juliiny ruky sloupł poslední vrstvu lidské kůže a nahradil ji pásem hebkého černého plyše.

„Pandy, pandičky,“ zazpíval doktor své pacientce a tak široce se mu přitom roztáhly strupovité rty, že Julie v mezerách mezi jeho křivými bronzovými zuby zahlédla vložky nečistot a krev z dásní. „Roztomilé pandičky.“

Doktor na operaci nemohl vyšetřit ani trochu anestetik, takže i z pouhého vzduchu, který se dotýkal její obnažené ruky, měla Julie pocit, jako by jí tkáň řezaly zubaté nože.

A doktor si chraplavým hlasem dál prozpěvoval: „Co s mámapandou baští bambusové větvičky.“

Kus plyše přišíval na zakrvácenou plochu obnažené svaloviny a plechovými chodbami podzemního tunelu se rozléhal dívčín křik. Podstupovala sedmašedesátou operaci tohoto druhu. Každá byla bolestivější než ta předešlá.

Doktor přes rameno odhodil textilní pandí ruku, a ta přistála na hromadě plyšových zbytků za jeho zády. Kvůli Juliině proměně zužitkovali závratné množství plyšových hraček. Trvalo jí šestnáct měsíců, než na vzdálenost několika kilometrů prošmejdila trosky všech pobořených budov a všechny je ve zničeném světě našla. V celém městě už žádná další panda nejspíš nezůstala. Kdyby doktor neměl

dost plyšového materiálu, Julie nevěděla, co by si počala.

„Mámapanda má moc ráda svoji mimipandu,“ zpíval doktor. Na svou hlavu měl příliš velké oči a Julii se zdálo, jako by mu měly vypadnout z důlků. „A mimi-panda má moc ráda svoji mámapandu.“

Julie už měla jeho skřehotání tak akorát.

„Mohl byste laskavě sklapnout?“ vyjekla svým vysoko posazeným elektronickým hlasem. „Pěkně mě tím svým prozpěvováním děsíte.“

„Já tě děším svým hlasem?“ zeptal se doktor. Přidušeně se zasmál. „Jen si poslechni, jak zníš ty sama.“

Při jedné z prvních operací doktor Julii odstranil hlasivky a nahradil je hlasivkami z chytré hračky. Od toho dne neměla hlas lidské dívky.

„Když zpíváte tuhle písničku, zní to jako od nějakého pedofilního úchyla,“ pronesla Julie svým nelidským hlasem.

„A ty zníš jako postavička z nějakého ujetého kresleného seriálu,“ odpověděl doktor. „Všichni z tebe mají hrůzu.“

Jakmile s ní skončil, Julie ihned přeběhla k zrcadlu, aby si svou novou černou huňatou ruku prohlédla. Skvěle ladila se zbytkem kožešiny, která jí pokrývala tělo. Ještě několik operací a bude z ní opravdová plyšová panda.

„Nádhera,“ prohlásil doktor obdivně při pohledu na své dílo. „Vypadáš úplně jako jedna z nich.“

„Já nechci jen vypadat jako jedna z nich,“ namítla. „Já se chci jednou z nich stát.“

Svlékla si své rozedrané oblečení, aby se podívala, jak vypadá od hlavy k patě. Její kůže se proměnila v mozaiku černobíle huňaté srsti. Měla výrazně vyrýsované a zároveň hebké tlapy. Její prsa měla podobu bílých nadýchaných míčků. Plyšovou kůži měla transplantovanou na devadesáti třech procentech těla. Zbýval dodělat obličej a několik menších ploch na hrudi a v podpaží a bude zcela proměněná.

Doktor v zčernalé plechovce od kávy na kamnech oplachoval nástroje. „Další fáze bude obličej,“ řekl. „Ta bude nejobtížnější. U něj to vidím nejmíň tak na dvanáct operací.“

„Tolik?“

„Jestli chceš obličej vynechat, pořád tady mám tu masku,“ připomněl jí. Se zaskřípěním vytáhl plechovou zásuvku vedle kamen a ukázal jí pandí masku, kterou vyrobil před několika měsíci.

„Už jsem vám říkala,“ odpověděla, zatímco se soukala zpátky do kombinézy, „tohle za ten risk nestojí. Jestli se mezi ně mám infiltrovat, musím vypadat opravdově.“

Doktor masku hodil zpátky do zásuvky. „Jak chceš, ty holka jedna bláznivá.“

Naposledy se na sebe podívala do zrcadla a uhladila si huňaté pandí uši na vrcholu hlavy. Od té doby, co ji doktor minulý měsíc skalpoval a místo lidské vlasové pokrývky jí přišil tuhle černobílou chlupatou kápuci, ji takové doteky pořád bolely.

„A mimochodem,“ zarazil ji doktor, „ještě jsi mi neřekla...“

„Co?“ zeptala se Julie.

„Ze všech plyšových zvířat, kterými ses mohla stát, proč sis vybrala zrovna pandu?“

Julie si skousla promodralý ret.

„Pandy se mi vždycky líbily,“ vysvětlila.

„Jenže kdy jsi venku naposledy viděla chytrou hračku, která by vypadala jako panda? Líp bys zapadla jako medvídek nebo králík.“

„Někdy nejlíp zapadnete, když vyčníváte,“ odpověděla a hrstí popelavé vaty si vytřela pot z podpaží.

Julie se vplazila pod vánoční stromek pro poslední dárek – ten, co byl zabalený do papíru se skřítky a sněhovými vločkami.

„Co ti přinesl Santa?“ zeptal se její táta. Stál za ní ve svém pyžamu provoněném jehličím.

Malá Julie neodpověděla, protože za těžkou krabicí ještě tahala, s vypětím všech sil se jí snažila vyprostit, až přitom málem srazila stromek.

„Santa se při shánění tohoto dárku musel vážně činit,“ řekl její táta. „Byl taky pěkně drahý.“

U brady si držel hrnek ve tvaru soba a přes jeho paroží foukal na kakao horké tak, že se z něj kouřilo.

„Dostaňte mě odsud,“ ozval se z krabice pronikavý hlas.

„Cože?“ vyjekla Julie, když jej zaslechla, a najednou se jí rozzářily oči. Krabice se sama od sebe začala pohybovat a otřásat. „Cože?!“

„No tak,“ pokračoval hlas, „začínám tady propadat klaustrofobii.“

„Cože?!“ zaječela Julie vzrušením.

„Pospěš si a otevři to,“ pobídl ji táta a opatrně se napil kakaa.

„Tak kde to vážne?“ ozývalo se z krabice. Hlas měl newyorský přízvuk jakoby z kreslených grotesek ze třicátých let. „Holka, to seš natvrdlá, nebo co je s tebou?“

Julie roztrhala balící papír a v krabici uviděla plyšové zvíře. Bylo živé, tlouklo do svého plastového vězení a zoufale se snažilo dostat ven.

„Co je to? Co je to?“ vyhrkla Julie.

„Je to chytrá plyšová hračka!“ prozradil jí otec.

Plyšák z krabice vylezl a protřepal si kožich.

„Panebože! Vždyť je to panda! Já pandy miluju!“

„Díky, holčičko,“ řekl plyšák, protáhl si své drobné huňaté končetiny a několikrát se zhluboka nadechl. „Ještě minutu a udusil bych se tam.“

Julie na nic nečekala, přivinula si ho do náruče a ze všech sil objala.

„Hele, tak to prr! Co to má jako znamenat?“ ohradil se medvídek. „Z jednoho vězení hned vlítnu do druhého?!“

V Juliině náruči se začal svíjet a mávat rukama.

„Snad jsi toho plyšáka nakonec nekoupil!“ zvolala Juliina máma, když se za nimi objevila v pokoji. Mnula si čelo, protože na tak brzké vstávání byla příliš opilá. „Panenko skákává...“

„Tohle chtěla,“ poznamenal Juliin táta a s úsměvem sledoval radostné vzrušení své dcerky.

„Je jí deset,“ namítla její máma. „Z plyšáků už vyrostla.“

„Ale jen se podívej, jak je skvělý,“ řekl jí manžel. „Druhého jsem měl chuť koupit pro sebe.“

Juliina máma zavrtěla hlavou. „Jo, jasně...“ Potom zamířila do kuchyně uvařit druhou konvici kávy.

„Jak se jmenuje? Jak se jmenuje?“ ptala se Julie.

„Mě se neptej.“ Táta ukázal na plyšáka s poněkud rozježeným obličejem: „Zeptej se jeho.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Julie medvídko.

„Pusť mě a prozradím ti to,“ odpověděl.

Julie ho pustila.

„Říkej mi Poro,“ prohlásil medvídek. Z kožichu se pokoušel setřít její pach.

„Ahoj, Poro, já jsem Julie!“

„Jo, super,“ opáčil Poro.

Potom si sám pro sebe zamručel: „Já věděl, že zkej-snu u plochý žáby...“

„Poro, já tě budu navždy milovat!“ vykřikla Julie a medvídko si opět silně přivinula do náruče.

Malá Julie si se svým novým kamarádem hrála bez přestání celé odpoledne. Její rodiče seděli na pohovce a užasle ji sledovali, celí paf z pokročilé techniky, která byla v hračce použita.

„Jak je sakra možné, že umí takhle mluvit?“ zeptala se Juliina máma svého manžela. „Vždyť mluví jako skutečný člověk.“

„On to prakticky vzato skutečný člověk je. Je naprogramovaný, aby měl lidskou inteligenci. Má dokonce i city.“

„Jak může mít city? Je to jen počítačový program.“

„City jsou jen naprogramované reakce, jak u lidí, tak u počítačů,“ odpověděl Juliin táta. „Když bude na toho plyšáka zlá, bude smutný. Když bude hodná, plyšák jí to bude oplácet láskou. Interakci s touhle hračkou dostane cenné sociální ponaučení.“

„Mrzí mě, že sis se mnou nepromluvil, než jsi ji koupil. Nevím, jestli se mi zamlouvá představa, že nám tahle věc bude běhat po domě.“

Poro přes pokoj hodil po Julii polštář. Ten ale netrefil dívku a zůstal vězet ve větvích vánočního stromku. Plyšák se rozesmál a ukázal prstem.

„Bude to, jako bychom tady bydleli s nějakým cizím mužičkem,“ ohradila se Juliina matka.

„Je naprosto bezpečný,“ odpověděl jí manžel.

„Seš si tím jistý?“

„Co nejhoršího by se mohlo stát?“

Zatímco Julie svou novou hračku honila po pokoji, Poro vrazil do konferenčního stolku a na linoleum srazil kulaté akvárium. To se při dopadu roztránilo a do vzduchu vylétla rodina zlatých rybiček.

„Hele, kterej blb to sem postavil?“ zeptal se medvídek a vymetal si vodu z kožichu.

Juliina máma to říkat nemusela, ale stejně to řekla: „Co nejhoršího by se mohlo stát?“ Upřeně se na svého manžela zadívala. „Kde mám začít?“

Potom obrátila oči v sloup.

Když Julie odešla z doktorovy maličké pracovny a začala si ze svého huňatého kožichu otírat krev a piliny, bunkrem otrásl výbuch a smýkl jí, až ztratila rovnováhu. Plyšem jí probleskla bolest, protože čerstvě přešitou rukou prudce narazila do stěny.

„Co to bylo, krucinál?“ zeptala se vojáka, který se kolem ní prohnal chodbou.

Mladík se otočil, aby jí odpověděl, ale nezastavil a dál utíkal pryč od rámusu. „Jsou tady. Našli nás!“

Julie si sevřela ruku a ztěžka se chodbou pustila ke schodišti. Nahoře docházelo k nějakému pozdvižení – lidé v panice křičeli a běželi, aby si zachránili život. Potom se ozvala střelba.

„Vy hajzlové,“ zaklela Julie a chodbou se rozlehl její elektronický hlas. „Ještě nejsem připravená. Byla jsem tak zatraceně blízko...“

Nakonec vykročila zpátky k ošetřovně. Doktor ze dveří vystrčil hlavu.

„Myslíte, že byste to zvládl dodělat během pěti minut?“ zeptala se ho Julie a ukázala si na tvář.

Doktor zavrtěl hlavou.

„Jsou uvnitř?“ Když měl nahnáno, v obličejí vypadal ještě strašidelněji.

„Jo, podle všech těch zvuků.“

Chodbou proběhli tři vojáci a také oni mířili pryč od schodů. Dva z nich silně krváceli. Podle výrazů v jejich tvářích to vypadalo, že větší muka by nemohli

zakoušet, ani kdyby jim ostrý kámen roztrhl předkožku.

„Kolik jich je?“ prohodila k nim Julie.

„Strašně moc,“ křikl jeden z nich a co nejrychleji klopýtal do útrob bunkru.

Zanechávali za sebou tak velké množství krve, že se Julie musela v duchu ptát, jak jim může ještě nějaká vůbec zbývat v těle.

Další řekl: „Jdou sem. Zmizte odsud.“

Doktor skočil zpátky do svého kamrlíku.

Když za ním proklouzla i Julie, kolem ramene jí prosvištělo několik kulek. Ohlédla se a uviděla, že střelba ze samopalů vojáky roztrhala na kusy. S řevem padli na podlahu a házeli sebou v tratolišti vlastní krve.

Nepřítel scházel po schodišti do chodby v čele se zuřivě vrčícím tygrem s abnormálně velkou hlavou z froté látky. Těsně předtím, než za sebou Julie zavřela, se střetla s tygrem pohledem. Byl to více než dvoumetrový na zadních se pohybující plyšák, ďábelský Tygr z knížek o Medvídkovi Pú, jemuž z koráلكových černých očí sršel krvežíznivý výraz.

Když po ní začali pálit, přes bolavou ruku se odkutálela do doktorovy pracovny, hned za sebou zabouchla a na dveřích zasunula zástrčku. Než se za nimi ocitli nepřátelé a rázně se začali dobývat dovnitř, stihla před ně nasunout pouze jednu skříňku.

„Chyťtej,“ křikl na ni doktor a hodil jí brokovnici.

Nabila ji, jen co ji popadla a namířila na dveře. Plyšáci za nimi ryčeli a zuřivě bušili do kovové výplně.

„Jsou z vyztužené oceli,“ prohodil k ní doktor přes rámus zvenku. „Tak snadno se sem nedostanou.“

Zatímco mluvil, sám nabíjel těžký samopal.

„Kde jste sakra všechny tyhle věci sehnal?“ zeptala se Julie schoulená za bariérou skříněk.

Ten starý slizoun měl pod operačním stolem celý arzenál. Granáty, ruční zbraně, mačety, automatické pušky..., všechno, nač si člověk vzpomene.

„Dostává se ke mně spousta mrtvých těl,“ odpověděl a přitom samopal zapřel o operační stůl a namířil na dveře. „Nechávám si všechno, co mají u sebe.“

„Tyhle věci by se hodily našim obráncům,“ namítla Julie.

Starý doktor si odplivl přes špinavou podlahu. „Naši obránci jsou už nejspíš po smrti.“

Jakmile byl hotový, kývl na Julii.

„Otevři,“ poručil jí.

Julie se podívala napřed na otrásající se dveře a potom zpátky na doktora. „Zbláznil jste se?“

„Musíme je sejmout, než přijdou posily. Tohle nebudou čekat.“

Julie zavrtěla svou huňatou hlavou, ale uvědomila si, že dělá, co po ní doktor chce. Odstrčila skříňku a připravila se uvolnit západku.

„Otevřeš, až ti řeknu,“ upozornil ji doktor.

Zaposlouchali se do bušení zpoza dveří a sledovali rytmus ran, kterými se plyšáci pokoušeli vyrazit dveře.

Vteřinu před dalším úderem doktor křikl: „Teď!“

Julie otevřela a do místnůstky vpadl obří vycpaný tygr. Tváří napřed vklopýtal přímo před hlaveň doktora těžkého samopalů.

Příval kulek mu hebkou hlavu rozstřelil na dvě poloviny. Ošetřovnu prostoupil elektronický jekot, jak kulky ve dveřích rozpáraly i dvě plyšové žirafy.

„K zemi!“ zařval doktor.

Julie ihned skočila za skříňky, protože v rukou starého slizouna uviděla granáty. Vytrhl na nich pojistky, mrštil je do chodby a hned se schoval za operační stůl. Zbylí plyšáci se pokusili utéct, ale v chodbě se neměli za co skrýt.

Těsně poté, co granáty vybuchly, doktor popadl revolver ráže .45.

„Pojď za mnou.“

Následovala ho do chodby. Na podlaze se tam svíjela šestice plyšových vojáků provrtaná střepinami a v šoku z exploze. Doktor ani vteřinu nezaváhal. Přecházel od jednoho zvířete ke druhému a každému do obří látkové hlavy vpálil kulku.

„Vyřid' tamhletu,“ doktor ukázal na kočku, která se na břicho pokoušela odplazit opačným směrem.

Julie vyběhla za zraněným zvířetem a do týlu jí namířila brokovnici. Hračka zakňučela a z elektronických hlasivek jí završely jiskry.

Než Julie zmáčkla spoušť, oranžová kočka se na ni zadívala vlhkýma modrýma očima. Julie ustoupila. Na tomhle plyšákovi jí něco neuvěřitelně nesedělo. Neměl plastové oči. Byly to oči člověka.

„Mami?“ pronesla kočka.

Když Julie stiskla spoušť, plyšová tvář se pod ní rozletěla do stran a podlahu i plechové stěny za ní potřísnila mozková tkáň. Julii se při pohledu na krev a kousky mozku málem podlomila kolena. Vždyť měla být plná bavlněných odřezků a drátků. Jak to, že měla mozek?

Podívala se na další mrtvolky v chodbě. Těla měla zalitá krví. Většina z nich měla v plyšové hlavě lidské oči.

„Proč krvácejí?“ zeptala se doktora.

Stařík si jedno ze zvířat prohlédl – ovci s bílou srstí splepenou červenou tekutinou. Do otvoru po kulce vnořil prst, a když jej vytáhl, byl celý od krve.

„Zajímavé,“ konstatoval doktor, aniž věnoval pozornost křiku a střelbě vytrácejícím se kamsi do dále. „Pomoz mi ji odtáhnout z chodby.“

Společnými silami ovci dovezli na ošetřovnu.

„Jak to, že může krváčet?“ naléhala na něho Julie. „Je to jen chytrá hračka.“

Doktor z vroucí plechovky od kávy vylovil skalpel a zapíchl jej ovci do hrudi. Táhl jej směrem dolů a potom ovci vyvrhl – jako dužninu z halloweenské dýně z ní vytahoval střeva.

„Co to má sakra být?“ divila se Julie.

Doktor v plyšové ovci nenašel pouze střeva, nýbrž i srdce, plíce, žaludek, cévy, a dokonce i mozek.

„Snaží se stát se živými bytostmi,“ prohlásil s ohromením, nakloněný nad hromadou vnitřností.